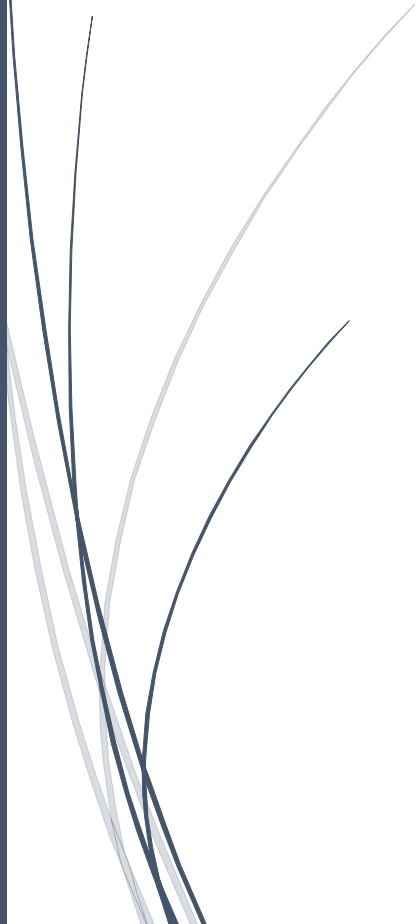

Osnovna šola Fokovci

Bilo je nekoč

Prece lejt nazaj je že, ka smo bili srečna družina, ge nas je bilau osen dicej, mama pa ajta pa tetica, mamena sestra. Deca smo se rade mele, dosta krat zbile ale smo se se odpūjstele. Strašno lipau je bila uka smo bilij rojene v razmahe na dveje lete, zatau smo se za šaolo pomagale, mama se je nikdar nej včijla z name, samo deca med seuf smo se pomagale. Najlepše je bilau, gda smo šli večer spat. Spale smo po dva pa dva na postele, gda be trbelo zaspate, smo se v vrsto postavale pred dvere pa smo stoje delale. Te pa znate, kak je tao; z nogame smo fejest brsale v dvere, tak ka je mama prišla pa nas je krejgala, ka je nauč za spate, pa nas je sterala v postelo. Tao je se bilau lipau. Mij smo za par minut merne bilij, te pa smo se začnole čigejtate pa smijate tak naglas, ka je mama znova mogla prijte nas krejgat. Tak ka smo sikdar tūj nej baugale. Stareše smo mogle baugate, pa mij smo stareše mogle vijkate, nejtijkate kak gnes den. No tak ka je naše življenje bilau fejest lejpo, skromno ale srečno. Rade smo se mele, merne smo bilij pa včase tūj kaj ponagajale. Nej je bilau nika slaboga, stareške so nas vejest rade mele, pa tuj mij med seuf smo se mele rade. No tak. Doživele smo marsikaj, preveč se zaj ne spaoten, spaoten pa se tao, kda smo že malo vejkše bilij, pa je bilau polete, pa je bijla žetev. Tao smo ročno želi vse. Pa smo mogle vgojno ob štiraj gor stanote, zatau ka te še nej vrauče bilau, pa smo šli lipau na njivo. Ajta je kosil, dikline, ges pa sestra sve brale za njin, pojge, brata sta pa paovrsla sūjkala. Eden je sūjko, eden je pa vejzo snopje. No pa tau nan je tak lipau delo šlo. Kda je bilau vrauče, te mo pa šli domau, mama nan je doma geste pripravela, v velkon škafe smo vodau mele nalijano, se je segrajla, smo se lipau mujle, te smo pa zejle deke pa pod drejvo, pa smo šli počijvat za vraučoga. Te smo šli ži pa na njivo večer ob pete pa ta do devete. Ale, včase pravejo ka koga luna nose. Zaj pa ne ven, če je tao istina, ale nej, ale ge mijslen, ka neka gej v tun. Gda smo mij tao tak žele, je v našoj velkoj iže, ge je osen dicej spalo, tūj mamena sestra tetica spala. Spale smo na strožakaj, ge je notre sloma bijla. Te pa je samo idnauk čūjla, kak neka šumače. Moj najstarejši brat Mišek je prt s strožeke doj potejgno, pa začo slomo vö vlačete pa pauvrsla sūjkate. Tetica je skočela ja Mišek, ka pa tao delaš? On njoj je pa pravo: pauvrsla sūjčen. Un je mislo, ka je na njivi pa more pauvrsla sūjkate. Tak ka ge zaj te vrvlen, ka nikaj luna vplijva na nas. Tao je takše dogodek, ka san ga nikdar nej mogla pozabete. Drūjgo, ka pa je podobno, je pa moja starejša sestra llonka, eno lejpo nauč, ka je pa puna luna bijla, odprla vhodna vrata pa začnola postelijno vö nosite. Naša tetica je pa skaučela, ja ka pa te tau delaš?

Una njoj je pravla: »Ja, vö nosen, ka trbej prelüftate«. Kumaj jo je stavela pa sta postelino nazaj znosele, te pa jo je kumaj pripravela do toga, ka je zaspala. Tao ka lejko luna koga vode, je lejko fejest nevarno, zatau morejo odrasle na deco pazete. No tak tao san van malo povejdala, kak je včase bilau, kda smo ešče mij male bilij, ale gnesden praven, ka smo lejpo mladost mele; lejpo srmašno, ale nej smo nikdar lačne bilij pa žejdne, pa bilij smo zadovolne s tisten ka smo mele.

Mojca Kučan, 8. razred, 14 let

OŠ Fokovci, Fokovci 32, 9208 FOKOVCI

Mentorica: Suzana Panker, prof.

Družinske zgodbe

Včase pravemo, ka je nej lipau družina bite. Ges pa praven, ka je najlepše bite fajna družina, ka je oča, mate pa deca. Zaj gnesden je moderno eden ale dva, inda pa kelko je baug dau, telko dicej je bilau. No v našoj družini smo mele dvauje dicej, sijna pa hčerko. Smo pa mele kmetijo, pa smo delale vöne in smo pravle, deco trbej od maloga coj včite pa jih navajate k dele, zatau ka gda se male navčijo delate, te do tuj velke delale.

No, pa tau je prinas tak bilau. Mij smo mele plemenske svinjej, tak ka smo mele tuj dosta maleh pujcekof in sta hčerka pa sin pomagala. Ale gda je sin šau v šaolo, v prve razrejd, njeme je nej prva knjiga bijla, raj be vöne bil pa neka delo pa pomago, ale v šaole se je trbelo včite. Nalogo je daobo, včasek jo je napravo, včasek bole žmetno, nakar san šla na sestanek v šaolo, pa mi je učitelca pravla, ka pač je pravo sin Bojan, ka je nej meu časa nalogo napravete, zatau ka: učitelca, če be vij znale, kelko maleh pujcekof memo mij doma, pa ge moren delate, san nej meu časa nalogo napijsate. Gda je mene tao učitelca pravla, je mene se vrauče gratalo, ka znate tau je pa nej istina. Ges san sigdar pravla, šaola je prva, pa te drüjgo, ale njeme je šaola preveč nej dijšala. Zatau je tao tak bilau. Nate kak so deca, te se vse felej vö zmijslejo. Drüjgo ka pa je naštijmo. Šla sva k zobare, ka ga je lekar zaub bolo po tuj z šaolof so že prlej odile, pa menej pijta sestra, če je Bojan že bil pre zobare? Ja rejndno z šaolof odejo na preglede, san pravla. Sestra prave: »Čüdno. On kartoteke prinas nema ešče«. Ges pa praven, ka tao nej mogauče, vejpa rejndno je odo. Dobro, te njeme pa pač zaj nastavemo. Ona nastave kartoteko, naj malo po ton notre pozovej, lipau doktorca zobarka coj prijde, prave naj lompe odpre. Lompe aodpro zapro, prave odpre! Nej ščel, te san ges pravla, vej pa odpre, ka do vidle, štere zaob te bolij. Končno je on aodpro, te pa trbelo vrtate zaob. Zaj pa zaobarca mijslela, zaj če un stijsne, te sveder njeme notre odleteij. Pa njeme je tak fajn palec notre porinaula, ka nede mogo lomp zaprejte. Un pa prvle, kak je una sveder zejla, jo je tak vđo, ka je prst vö potejgnola, krijčala, ka se on mijsle, pa je lipau dol s stauca šao, pa sva odišla brez ka be kaj delale. Tak ka vijšte, deca vse felej norije napravejo. Zaob ga je dale bolo, pa te je seglij mogo k zobare ite. Ale nikdar več k tistoj zobarke.

Mojca Kučan, 8. razred, 14 let

OŠ Fokovci, Fokovci 32, 9208 FOKOVCI

Mentorica: Suzana Panker, prof.

